

podlegają ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

Art. 12. Uchyła się:

- 1) ustawę z dnia 15 marca 1934 r. o izbach lekarskich (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 31, poz. 275 i z 1949 r. Nr 25, poz. 173),
- 2) ustawę z dnia 11 stycznia 1938 r. o izbach lekarsko-dentystycznych (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 331) oraz
- 3) dekret z dnia 8 listopada 1946 r. o organizacji samorządu zawodowego lekarskiego, lekarsko-dentystycznego i aptekarskiego (Dz. U. R. P. z 1946 r.

Nr 64, poz. 354 i z 1948 r. Nr 50, poz. 385) w zakresie unormowanym niniejszą ustawą.

Art. 13. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Art. 14. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Zdrowia: *T. Michejda*

Minister Finansów: w z. *W. Trąmpczyński*

327

U S T A W A

z dnia 18 lipca 1950 r.

zmieniająca ustawę o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia.

Art. 1. W ustawie z dnia 23 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 434) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 27 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli kwalifikacje zawodowe, posiadane przez pracownika służby zdrowia w związku z dotychczasowym zatrudnieniem, nie są odpowiednio wykorzystane, Minister Zdrowia — w porozumieniu z ministrem, wykonującym zarząd lub nadzór nad zakładem pracy, w którym pracownik służby zdrowia jest zatrudniony, może zlecić pracownikowi podjęcie pracy w innym określonym zakładzie społecznym służby zdrowia, położonym w jego miejscu zamieszkania bądź wykonywania praktyki, stosownie do posiadanych przez tego pracownika kwalifikacji.“

2) w art. 27 dodaje się ust. 5, 6 i 7 w brzmieniu:

„5. W przypadku, przewidzianym w ust. 4, stosunek służbowy (stosunek pracy) pracownika z wskazanym zakładem dotychczasowego zatrudnienia rozwiązuje się z samego prawa z dniem określonym w zleceniu.

6. Pracownik, zatrudniony na podstawie zlecenia, określonego w ust. 4, nie może wypowiedzieć stosunku służbowego (stosunku pracy) przed upływem dwóch lat od dnia objęcia służby (pracy). Wcześniejsze wypowiedzenie może nastąpić za zgodą Ministra Zdrowia bądź upoważnionej przez niego władzy.

7. Zasady powoływania na stanowiska w zakładach społecznych służby zdrowia, ustalone na podstawie art. 22 ust. 2, nie mają zastosowania przy obsadzie stanowisk przez lekarzy, zobowiązanych do pracy na podstawie zlecenia, określonego w ust. 4.“

3) w art. 31 ust. 1 skreśla się zdanie drugie,

w tymże artykule skreśla się ust. 3,

4) art. 34 otrzymuje brzmienie:

„Art. 34. 1. W okresie przejściowym do dnia 1 stycznia 1955 r. w celu realizacji podstawowych zadań służby zdrowia lekarz może być zobowiązany do pracy w określonym zakładzie społecznym służby zdrowia, położonym poza jego miejscem zamieszkania bądź wykonywania praktyki. Obowiązek ten powstaje z dniem doręczenia lekarzowi nakazu podjęcia pracy i nie może trwać dłużej niż dwa lata.

2. Obowiązkowi, określonemu w ust. 1, nie podlegają:

- 1) posłowie na Sejm,
  - 2) lekarze, którzy ukończyli sześćdziesiąt lat życia,
  - 3) lekarze niezdolni do pracy,
  - 4) lekarze, zobowiązani do pozostawania w uspołecznionym zakładzie pracy bądź instytucji państwowej, na podstawie ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o zapobieżeniu płynności kadr pracowników w zawodach lub specjalnościach szczególnie ważnych dla gospodarki uspołecznionej (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 107),
  - 5) lekarze, zatrudnieni w pełnym wymiarze godzin w kolejowej służbie zdrowia.
3. Obowiązek określony w ust. 1 może być nałożony na lekarzy cywilnych, zatrudnionych w służbie zdrowia wojskowej lub bezpieczeństwa publicznego, tylko za zgodą właściwego ministra.
4. Przy wydawaniu nakazu bierze się pod uwagę dotychczasową pracę lekarza, jego kwalifikacje zawodowe, wiek, stosunki rodzinne, zatrudnienie współmałżonka oraz inne ważne okoliczności.
5. Przepis art. 27 ust. 7 stosuje się odpowiednio.“
- 5) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. 1. Nakaz podjęcia pracy wydaje Minister Zdrowia na wniosek władzy lub organu, upoważnionego do obsady stanowisk w określonym zakładzie społecznym służby zdrowia. Termin podjęcia pracy na podstawie nakazu nie może być krótszy niż trzydzieści dni od dnia doręczenia nakazu.

2. Minister Zdrowia określi w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy o postępowaniu w sprawach nakazów podjęcia pracy.“

6) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. 1. Władza lub organ, który wystąpił z wnioskiem, określonym w art. 35 ust. 1, obowiązany jest niezwłocznie po zgłoszeniu się lekarza:

- 1) zawrzeć z lekarzem umowę o pracę na czas, określony w nakazie, za wynagrodzeniem, ustalonym na podstawie art. 24,
- 2) dostarczyć lekarzowi mieszkanie stosownie do norm, obowiązujących w danej miejscowości, a gdy normy te nie są ustalone — mieszkanie odpowiednie ze względu na stosunki rodzinne lekarza,
- 3) zwrócić lekarzowi koszty, związane z jego przeniesieniem się do miejscowości, wskazanej w nakazie.

2. Mieszkanie, dostarczone lekarzowi, powinno w zasadzie znajdować się w lokalu, podlegającym przepisom dekretu z dnia 23 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 259 i Nr 50, poz. 383).

3. W przypadkach uzasadnionych władza lub organ może dostarczyć lekarzowi mieszkanie w lokalu, nie podlegającym przepisom dekretu, powołanego w ust. 2, z tym jednak, że lekarz płaci wówczas część czynszu w wysokości czynszu, jaki by przypadł w myśl art. 3 tego dekretu za taki sam lokal, podlegający przepisom o najmie lokali.

4. Władza lub organ, który wystąpił z wnioskiem, ponosi koszty, związane z dostarczeniem mieszkania lekarzowi, a w przypadku, określonym w ust. 3 — także dopłatę do pełnej wysokości czynszu, przypadającego za dane mieszkanie.

5. Jeżeli niezwłoczne dostarczenie mieszkania, określonego w ust. 1 pkt 2, napotyka na znaczne trudności, władza lub organ, występujący z wnioskiem, może za zgodą Ministra Zdrowia dostarczyć lekarzowi mieszkanie prowizoryczne na okres jednak nie dłuższy niż 3 miesiące.

7) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Art. 37. 1. Władza lub instytucja, zatrudniająca lekarza w chwili doręczenia mu nakazu, nie może bez jego zgody rozwiązać istniejącego stosunku służbowego (stosunku pracy) w okresie trwania obowiązku, wynikającego z nakazu. Lekarzowi nie przysługuje jednak uposażenie (wynagrodzenie) z tytułu tego stosunku. Jeżeli lekarz nie zgłosi się do pracy w ciągu miesiąca od ustania obowiązku pracy lub jego wygaśnięcia stosunek ten rozwiązuje się z samego prawa.

2. Przez czas trwania obowiązku, wynikającego z nakazu, lekarz zachowuje w miejscowości, z której został powołany, nabyte uprawnienia do przydziału i utrzymania lokalu w myśl art. 4 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27).

3. Po upływie terminu, określonego w nakazie, lub po wygaśnięciu obowiązku pracy lekarzowi przysługuje prawo powrotu do miejscowości, w której wykonywał praktykę w chwili doręczenia nakazu.

4. W czasie trwania obowiązku pracy, wynikającego z nakazu, lekarz otrzymuje ze Skarbu Państwa zasiłek osiedleńczy, płatny miesięcznie. W przypadku, gdy wynagrodzenie lekarza z tytułu umów o pracę, zawartych w miejscowości, określonej w nakazie, jest niższe od uposażenia (wynagrodzenia), pobieranego w chwili doręczenia nakazu, zasiłek osiedleńczy ulega zwiększeniu o sumę, odpowiadającą wysokości utraconych zarobków z tytułu zatrudnienia w zakładach, określonych w art. 27 ust. 1, bądź we władzach, urzędach i instytucjach prawa publicznego.

5. Lekarzowi, który przed upływem terminu, określonego w nakazie, złoży wobec wojewódzkiej rady narodowej, właściwej dla miejsca wykonywania obo-

wiązku pracy oświadczenie, iż zrzeka się uprawnień, wynikających z ust. 1—4 i art. 36 ust. 3, oraz że obiera sobie na stałe do wykonywania praktyki miejscowość, określoną w nakazie, zostanie wypłacony jednorazowy zasiłek osiedleńczy.

6. Rozporządzenie Ministra Zdrowia, wydane w porozumieniu z Ministrem Finansów, określi wysokość zasiłków osiedleńczych oraz szczegółowe zasady i sposób ich wypłacania.

8) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Art. 38. Przepisy art. 34—37 stosuje się odpowiednio do lekarzy dentyków, farmaceutów, felczerów, pielęgniarek (pielęgniarzy), położnych, techników i uprawnionych techników dentystrycznych.

9) po art. 38 dodaje się nowy dział VI-a w brzmieniu:

„Dział VI-a. Przepisy karne.

Art. 38¹. Pracownik służby zdrowia, powołany do pracy na podstawie art. 27, który odmówi podjęcia tej pracy w określonym terminie bądź uchyli się od jej wykonywania — podlega karze grzywny do 100.000 złotych.

Art. 38². Pracownik służby zdrowia, powołany do pracy na podstawie art. 34, który odmówi podjęcia tej pracy w terminie, określonym w nakazie, bądź uchyli się od jej wykonywania — podlega karze aresztu do sześciu miesięcy i grzywny do 250.000 złotych albo jednej z tych kar.

Art. 38³. Pracownik służby zdrowia, który nie wypełnia obowiązków, wynikających z rozporządzenia, wydanego na podstawie art. 28 — podlega karze grzywny do 10.000 złotych.

Art. 38⁴. Do orzekania w sprawach, określonych w niniejszym dziale, powołane są powiatowe rady narodowe.

Art. 2. Lekarzom, którzy zgodnie z obowiązującymi dotychczas przepisami w terminie, wyznaczonym przez Ministra Zdrowia, przesiadli się w celu wykonywania praktyki do miejscowości lub okręgu, w którym normy nie są wypełnione, przysługują uprawnienia, określone w art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 434) w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą a po upływie dwóch lat od dnia przesiadki przysługuje im prawo powrotu do miejscowości, z której się przesiadli.

Art. 3. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*
Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Minister Zdrowia: *T. Michejda*

328

U S T A W A

z dnia 18 lipca 1950 r.

o przysiędze wojskowej.

Art. 1. Ustanawia się przysięgę wojskową o następującej rocie:

„Przysięgam strzec niezłomnie wolności, niepodległości i granic Polski Ludowej przed zakusami imperia-